

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.226 van 16 januari 2012
in de zaak A. 202.106/IX-7435**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpsessesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 oktober 2011, strekt ertoe “[d]e verwerende partij een dwangsom op te leggen van 3.000.000 euro per dag dat zij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 en deze dwangsom verbeurd te verklaren met ingang van de dertigste kalenderdag te rekenen vanaf de dag waarop het te dezen tussen te komen arrest aan verwerende partij zal betekend worden en dit tot op de dag dat zowel het eindbesluit bekendgemaakt wordt in het Belgisch Staatsblad alsook het formele gedagtekende eindbesluit genotificeerd wordt aan verzoeker”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 januari 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.2. Op 11 februari 2002 stelt hij bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 21 december 2001 waarbij Philippe Dehaut wordt benoemd tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigt de Raad van State het voormelde benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker onder meer aanvoert dat geen deugdelijke vergelijking van zijn titels en verdiensten met deze van Philippe Dehaut heeft plaatsgevonden, wordt gegrond bevonden.

De Raad van State vernietigt bij hetzelfde arrest tevens het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 24 juni 2004 waarbij Philippe Dehaut van rechtswege vanaf 1 juli 2004 in de graad van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt overgeheveld van de directie Onderzoek en Innovatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest naar het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (hierna: IWOIB).

3.3. Op 1 juli 2002 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 3 juli 1998 houdende de benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met ingang van 1 mei 1998.

Bij arrest nr. 187.958 van 17 november 2008 vernietigt de Raad van State ook dit benoemingsbesluit. Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 39 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen, doordat het benoemingsbesluit uitsluitend in de Franse taal is opgesteld, terwijl het ook in de Nederlandse taal had moeten zijn opgesteld, wordt gegrond bevonden.

3.4. Op 24 januari 2008 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

3.5. De staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, antwoordt met een brief van 26 februari 2008:

“[...]

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is inderdaad nog niet overgegaan tot de vacantverklaring van de bovenvermelde betrekking waarvan de benoeming werd vernietigd en tot een herneming van de vernietigde beslissing, [omwille van] het feit dat de betrokken directie werd overgedragen naar het [Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel] en de bevorderingsprocedure derhalve niet meer kan overgedaan worden binnen het Ministerie.

[...]”

3.6. Op 3 maart 2008 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, omdat deze partij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 willigt de Raad van State deze vordering in. Aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt een dwangsom opgelegd van 1500 euro voor elke dag dat het nalaat uitvoering te geven aan het voormelde vernietigingsarrest. De dwangsom zal worden verbeurd na verloop van één maand, te rekenen van de dag waarop het arrest waarbij de dwangsom wordt opgelegd, aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is betekend.

3.7. Op 19 december 2008 hervat de directieraad van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de procedure die heeft geleid tot de vernietigde benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie.

Op 14 januari 2009 onderzoekt de directieraad opnieuw de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten. Hij baseert zich daarvoor op de dossiers van de kandidaten zoals ze werden ingediend in 2001. Hij rangschikt Philippe Dehaut als eerste kandidaat, M.-H. Charles als tweede kandidaat en de verzoeker als derde kandidaat.

De verzoeker wordt daarvan met een brief van 24 februari 2009 in kennis gesteld.

3.8. Met een brief van 28 februari 2009 dient de verzoeker een bezwaarschrift in tegen de rangschikking van de kandidaten door de directieraad. Hij betoogt dat de directieraad geen rekening had mogen houden met de nieuwe benoeming van Philippe Dehaut tot bestuurssecretaris bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 12 januari 2009, ook al werd aan dat besluit terugwerkende kracht verleend. Voorts laat hij gelden dat de directieraad niet antwoordt op zijn bezwaarschrift van 11 november 2001 en kritiek formuleert op zijn houding, terwijl dat in 2001 niet het geval was, zodat hij zich niet heeft kunnen aanpassen. Hij vraagt de “exacte feiten” waarop die kritiek is gesteund. Hij wijst er ook op dat hij sedert 2001 ervaring heeft opgedaan en inzicht heeft verworven in administratieve procedures. Hij vermeldt een reeks opleidingen die hij heeft gevolgd. Hij stelt ten slotte dat het voor hem onduidelijk blijft welke criteria door de directieraad werden gebruikt bij het opstellen van de rangschikking en hij vraagt om door de directieraad te worden gehoord.

3.9. Met een brief van 1 maart 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan om “de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten”. Hij stelt dat hij “het blijven stilzitten zal [...] interpreteren als een weigering om [hem] te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”. Hij verwijst daarbij naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Met een brief van 7 april 2009 deelt de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan de verzoeker mee dat hij diens aanmaning overmaakt aan de bevoegde staatssecretaris.

3.10. Op 27 maart 2009 wordt de verzoeker door de directieraad gehoord. Na de opmerkingen en de bezwaren van de verzoeker te hebben onderzocht, besluit de directieraad met unanimiteit dat de verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt die een wijziging van de opgestelde rangschikking rechtvaardigen.

3.11. Volgens de verwerende partij is het dossier op 29 april 2009 aan de bevoegde staatssecretaris overgemaakt voor het nemen van een beslissing over de kwestieuze bevordering tot eerste attaché.

3.12. Op 13 juli 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”. Hij leidt die beslissingen af uit het stilzitten van de verwerende partij gedurende vier maanden vanaf zijn aanmaning van 1 maart 2009. De verzoeker vordert terzelfder tijd het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

Bij arrest nr. 197.684 van 10 november 2009 verwerpt de Raad van State deze vorderingen tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom, omdat de aanmaning die de verzoeker op 1 maart 2009 naar de verwerende partij heeft gezonden, slechts in die zin kan worden begrepen dat de verwerende partij de procedure tot benoeming van een eerste attaché, expert van hoog niveau, op een zodanige wijze moet afsluiten dat ze resulteert in de benoeming van de verzoeker, terwijl uit niets blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn de verzoeker tot eerste attaché te benoemen.

Bij arrest nr. 208.193 van 19 oktober 2010 verwerpt de Raad van State ook het beroep tot nietigverklaring. De Raad stelt vast dat het beroep zijn voorwerp heeft verloren, nu de verwerende partij op 25 juni 2010 een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie (zie hierna randnummer 3.15).

3.13. Op 23 november 2009 maant de verzoeker de Brusselse Hoofdstedelijke Regering opnieuw aan om “de aangevatte benoemingsprocedure

af te sluiten”. Hij verwijst andermaal naar artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Anders dan in zijn aanmaning van 1 maart 2009 vermeldt hij nu niet dat hij het stilzitten van de verwerende partij zal beschouwen als een weigering om hem te benoemen.

Aangezien de verwerende partij ook op deze aanmaning niet reageert, stelt de verzoeker op 2 april 2010 bij de Raad van State andermaal een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van “de afwijzende beslissing zoals die blijkt uit het niet afronden van de in 2001 aangevatte bevorderingsprocedure”, alsook van “de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau, bij het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel”.

Bij arrest nr. 207.320 van 13 september 2010 van de Raad van State wordt de vordering tot schorsing verworpen, omdat de verwerende partij inmiddels een uitdrukkelijke eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15), waardoor het voorwerp van de vordering is teloorgegaan.

Bij arrest nr. 211.065 van 7 februari 2011 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast, nadat de verzoeker geen voortzetting van de rechtspleging heeft gevraagd.

3.14. Met een brief van 15 april 2010 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, andermaal aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

Bij ontstentenis van enig antwoord stelt de verzoeker op 3 juni 2010 een vordering in tot het opleggen van een dwangsom.

Bij arrest nr. 207.321 van 13 september 2010 verwerpt de Raad van State ook deze vordering omdat de verwerende partij inmiddels een eindbeslissing heeft genomen over de bedoelde benoemingsprocedure (zie hierna randnummer 3.15) en aldus, daargelaten of deze eindbeslissing wettig is, alleszins een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 haar verplicht.

3.15. Met een brief van 25 juni 2010 deelt de voornoemde staatssecretaris aan de verzoeker mede:

“[...]

Ingevolge de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel (in werking getreden op 1 januari 2004), werden de bevoegdheden van de Directie Onderzoek en Innovatie overgeheveld aan het IWOIB. De personeelsleden van de Directie Onderzoek en Innovatie werden van rechtswege overgeheveld naar het nieuwe Instituut.

Sedert de inwerkingtreding van voormelde ordonnantie op 1 januari 2004 is de functie van eerste attaché, expert hoog niveau, dan ook gesitueerd binnen het IWOIB en heeft het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen bevoegdheid meer om over te gaan tot voormelde benoeming.

Middels onderhavig schrijven sluit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de benoemingsprocedure af en geeft het dan ook uitvoering aan het arrest nr. 160.268 van de Raad van State.

[...]”

3.16. Op 12 juli 2010 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in van :

“- het besluit van 25 juni 2010 houdende de onbevoegdheid van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering om te benoemen [...]

- alsook de weigering om uitvoering te geven aan het arrest 160.268 door het niet verderzetten van de benoemingsprocedure die hernomen werd na het dwangsomarrest 187.959 [...]

- alsook de daaruit blijkende weigering om verzoeker te bevorderen tot eerste attaché, expert van hoog niveau”.

Bij arrest nr. 208.930 van 16 november 2010 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 juni 2010. Voor het overige verwerpt hij de vordering tot schorsing.

Bij arrest nr. 215.960 van 24 oktober 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 25 juni 2010 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, luidens dewelke het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de benoemingsprocedure van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid zonder gevolg afsluit. Het middel waarin de verzoeker de deugdelijkheid van het motief van deze beslissing betwist, wordt gegrond bevonden. De Raad van State oordeelt dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk de onbevoegdheid van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure, niet kan worden aangenomen. Voor het overige wordt de vordering tot nietigverklaring afgewezen als onontvankelijk omdat de tweede en de derde bestreden beslissing niet bestaan.

3.17. Met een brief van 25 februari 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, nogmaals aan om de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Onderzoek en Innovatie te hernemen en de bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen.

De voornoemde staatssecretaris antwoordt met een brief van 24 maart 2011. Hij verwijst daarin naar zijn schrijven van 25 juni 2010 en voegt eraan toe dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Op 5 april 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan het IWOIB ten bedrage van 15.000 euro per dag dat dit instituut verder in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006.

Bij arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering, omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest de enige administratieve overheid is waarvoor uit het voormelde vernietigingsarrest verplichtingen voortvloeien, zodat de verzoeker niet ontvankelijk kan vorderen dat met het oog op de uitvoering van dit vernietigingsarrest een dwangsom wordt opgelegd aan het IWOIB.

3.18. Met een brief van 19 juni 2011 maant de verzoeker, met verwijzing naar artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, “INNOVIRIS” -dat de nieuwe benaming zou zijn van het IWOIB- aan om uitvoering te geven aan het arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 van de Raad van State.

Met een brief van 12 juli 2011 antwoordt de minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Wetenschappelijk Onderzoek, dat “Innoviris afziet van de betreffende benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2)”, omdat “binnen Innoviris [...] op dit ogenblik [...] geen nood [is] aan invulling van deze betrekking”. De minister merkt voorts op dat alleen kandidaten die deel uitmaken van de personeelsformatie van Innoviris in aanmerking komen voor een betrekking van de rang A2 bij Innoviris en dat dit voor de verzoeker, die tot de personeelsformatie van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest behoort, niet het geval is.

De verzoeker bestrijdt de beslissing van 12 juli 2011 met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak A. 202.415/IX-7472).

3.19. Op 19 oktober 2011 stelt de verzoeker de voorliggende vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij werpt op dat de vordering om verschillende redenen niet ontvankelijk is.

Vooreerst stelt zij dat de Raad van State bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 reeds een dwangsom heeft opgelegd voor elke dag dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nalaat uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Volgens haar kan geen bijkomende dwangsom worden opgelegd en kan de reeds opgelegde dwangsom ook niet worden verhoogd, aangezien de regelgeving niet in die mogelijkheid voorziet.

Voorts laat zij gelden dat zij niet heeft geweigerd gehoor te geven aan de aanmaning van de verzoeker, zoals vereist door artikel 2 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom. Zij heeft immers met een brief van 24 maart 2011 aan de verzoeker geantwoord dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het voormelde vernietigingsarrest.

Bovendien, zo stelt de verwerende partij, werd effectief uitvoering gegeven aan het voormelde vernietigingsarrest doordat Innoviris afziet van de benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), en werd de verzoeker daarvan in kennis gesteld bij brief van 12 juli 2011. De verwerende partij meent dat, aangezien Innoviris uitvoering heeft gegeven aan het vernietigingsarrest, zijzelf buiten het geding moet worden gelaten.

Volgens de verwerende partij beschikt de verzoeker daarenboven niet over het vereiste belang bij zijn vordering, nu hij als niet-personeelslid van het IWOIB slechts zou kunnen kandideren voor een betrekking van de rang A3 bij het IWOIB indien zou worden beslist om de betrekking open te stellen voor ambtenaren van een andere instelling, ministerie of gewest.

Ten slotte betoogt de verwerende partij dat de vordering niet ontvankelijk is omdat ze niet voldoende gepreciseerd is. Zij argumenteert dat in het verzoekschrift enkel wordt verzocht om een dwangsom op te leggen per dag dat de verwerende partij nalaat om het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 uit te voeren. Noch de aanmaning, noch het verzoekschrift tot het opleggen van een dwangsom mogen echter daartoe beperkt blijven. Er moet worden verduidelijkt welke handelings- of onthoudingsverplichting volgens de verzoeker uit het arrest voortvloeit. De overheid kan immers niet worden veroordeeld tot het nemen van een onbepaalde beslissing.

De verwerende partij voegt hier nog aan toe dat niet duidelijk is welk het bedrag is van de dwangsom die de verzoeker opgelegd wil zien, aangezien hij in zijn verzoekschrift zowel gewag maakt van 300.000 euro als van 3.000.000 euro. In elk geval is het bedrag van de gevorderde dwangsom niet in verhouding tot de aard van de zaak.

Beoordeling

5. De verwerende partij kan niet worden bijgevalen in haar standpunt dat niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 2 van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom, luidens dewelke het verzoekschrift slechts ontvankelijk is nadat de overheid geweigerd heeft gehoor te geven aan de aanmaning tot het nemen van een nieuwe

beslissing of, bij stilzwijgen van de overheid, na het verstrijken van een termijn van één maand volgend op de aanmaning.

Op verzoekers aanmaning van 25 februari 2011 heeft de verwerende partij met een brief van 24 maart 2011, die verwijst naar haar brief van 25 juni 2010, geantwoord dat het IWOIB uitvoering zal geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006. Aldus heeft de verwerende partij ten aanzien van de verzoeker onmiskenbaar laten blijken dat zij zelf niet zou instaan voor de uitvoering van het voormelde arrest. Dit antwoord moet dan ook worden beschouwd als een weigering om gehoor te geven aan verzoekers aanmaning.

6. De verwerende partij laat voorts ten onrechte gelden dat het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 effectief is uitgevoerd doordat Innoviris afziet van de benoemingsprocedure voor de betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, zoals aan de verzoeker meegedeeld bij brief van 12 juli 2011.

Zoals de Raad van State heeft overwogen in zijn arrest nr. 214.360 van 30 juni 2011, is de verwerende partij de enige administratieve overheid waarvoor uit het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 verplichtingen voortvloeien. In zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 waarbij aan de verwerende partij reeds een dwangsom tot uitvoering van het voormelde vernietigingsarrest werd opgelegd, heeft de Raad van State geoordeeld dat de verwerende partij ertoe verplicht is om een nieuwe beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau. Het is dus aan de verwerende partij zelf om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 door een beslissing te nemen over de aangevatte benoemingsprocedure. Zolang een dergelijke beslissing ontbreekt, kan niet worden gesteld dat uitvoering werd gegeven aan het voormelde vernietigingsarrest.

Uit het voorgaande volgt bovendien dat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om haar buiten het geding te laten. Aangezien zij zelf dient in te staan voor de uitvoering van het voormelde vernietigingsarrest, is zij wel degelijk de overheid die zich dient te verweren tegen de aangevoerde niet-uitvoering van dit vernietigingsarrest waaraan de voorliggende vordering beoogt te remediëren.

7. De verwerende partij kan evenmin worden bijgevalen in haar standpunt dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering omdat hij als niet-personeelslid van het IWOIB enkel kan kandideren voor een betrekking van de rang A3 bij het IWOIB indien zou worden beslist om de betrekking open te stellen voor ambtenaren van een andere instelling, ministerie of gewest.

De verzoeker heeft bij arrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 de vernietiging verkregen van de benoeming van Philippe Dehaut tot eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, evenals van diens overheveling naar het IWOIB. Hij heeft er vanzelfsprekend belang bij dat dit vernietigingsarrest op gepaste wijze door de verwerende partij wordt uitgevoerd, temeer daar een dergelijke uitvoering -zoals de Raad van State reeds heeft overwogen in zijn arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 en nr. 215.960 van 24 oktober 2011- ertoe kan leiden dat een eventueel nieuw benoemde kandidaat met toepassing van artikel 11, eerste lid, van de ordonnantie van 26 juni 2003 houdende oprichting van het Instituut ter bevordering van het Wetenschappelijk Onderzoek en de Innovatie van Brussel, van rechtswege naar dit instituut wordt overgeplaatst.

8. Voor zover de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is omdat ze niet precies genoeg weergeeft welke handelings- of onthoudingsplicht volgens de verzoeker voor het bestuur uit het vernietigingsarrest voortvloeit, maar niet wordt nagekomen, moet worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn brief van 25 februari 2011 de verwerende partij aanmaant om

“de aangevatte benoemingsprocedure af te sluiten door de twee vernietigde beslissingen door nieuwe te vervangen” en aldus voldoende duidelijk aangeeft dat hij van de verwerende partij wenst te verkrijgen dat zij de benoemingsprocedure van eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), bij de directie Onderzoek en Innovatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest herneemt en de desbetreffende betrekking toewijst.

Wat de onduidelijkheid van het bedrag betreft dat de verzoeker als dwangsom wenst opgelegd te zien, kan uit de wijze waarop de verzoeker tot tweemaal toe in de uiteenzetting van zijn verzoekschrift “3.00.000 euro” schrijft, worden afgeleid dat dit bedrag een materiële vergissing betreft en dat hij, zoals in het besluit van zijn verzoekschrift vermeld, een dwangsom van 3.000.000 euro beoogt. De evenredigheid van de aldus gevorderde dwangsom, die door de verwerende partij wordt betwist, zal door de Raad van State moeten worden beoordeeld indien de vordering ontvankelijk en gegrond blijkt te zijn.

9. De hiervóór besproken excepties van de verwerende partij zijn alvast niet gegrond.

10. De verwerende partij voert voorts aan dat de voorliggende vordering niet ontvankelijk is, omdat de Raad van State bij arrest nr. 187.959 van 17 november 2008 haar reeds een dwangsom heeft opgelegd voor elke dag dat zij nalaat uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 160.268 van 19 juni 2006 en het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van een reeds opgelegde dwangsom voor het afdwingen van de uitvoering van eenzelfde vernietigingsarrest niet mogelijk zijn, wijl de reglementering niet daarin voorziet.

11. Artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling als bedoeld in artikel 14 gevolgd moet worden door een

nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling kan, bij ingebreke blijven van de overheid, de persoon op wiens verzoek de nietigverklaring is uitgesproken, de Raad van State verzoeken aan de betrokken overheid een dwangsom op te leggen. Wanneer uit een vernietigingsarrest voor de administratieve overheid een onthoudingsplicht ten aanzien van bepaalde beslissingen volgt, kan de persoon op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, de Raad van State vragen de overheid het bevel te geven, op verbeurte van een dwangsom, de beslissingen in te trekken die ze zou hebben genomen met schending van de uit het annulatiearrest volgende onthoudingsverplichting.

Het verzoek is slechts ontvankelijk wanneer verzoeker de overheid bij een ter post aangetekende brief tot het nemen van een nieuwe beslissing heeft aangemaand en ten minste drie maanden vanaf de kennisgeving van het vernietigingsarrest verlopen zijn. De dwangsom kan niet worden verbeurd alvorens het arrest waarbij zij is vastgesteld, wordt betekend.

§ 2. De Raad kan de dwangsom hetzij op een bedrag ineens, hetzij op een bedrag per tijdseenheid of per overtreding vaststellen. In de laatste twee gevallen kan de Raad eveneens een bedrag bepalen waarboven geen dwangsom meer verbeurd wordt.

§ 3. De kamer die de dwangsom heeft opgelegd kan op vordering van de veroordeelde overheid de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende een door haar te bepalen termijn of de dwangsom verminderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen. Voor zover de dwangsom verbeurd was voordat de onmogelijkheid intrad, kan de kamer haar niet opheffen of verminderen.

§ 4. De bepalingen van het vijfde deel van het Gerechtelijk Wetboek die op het beslag en de tenuitvoerlegging betrekking hebben, zijn van overeenkomstige toepassing op de tenuitvoerlegging van het arrest waarbij een dwangsom is opgelegd.

§ 5. De dwangsom bedoeld in § 1 wordt ten uitvoer gelegd op vraag van de verzoeker en met tussenkomst van de Minister van Binnenlandse Zaken. Zij wordt toegewezen aan een begrotingsfonds in de zin van de organieke wet van 27 december 1990 houdende oprichting van begrotingsfondsen. Dit fonds wordt genoemd 'Fonds voor het beheer van de dwangsommen'.

De middelen die aan dit fonds worden toegewezen, worden gebruikt voor de modernisering van de organisatie van de administratieve rechtspraak en worden aangewend bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit."

12. Artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt niet uitdrukkelijk dat de persoon op wiens verzoek de vernietiging is uitgesproken, de mogelijkheid heeft om een bijkomende dwangsom of een verhoging van een reeds opgelegde dwangsom te vorderen ten aanzien van de overheid die in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest.

De verzoeker vraagt om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de bestaanbaarheid van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelet op het feit dat het voormelde wetsartikel aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg wél de mogelijkheid biedt om de opheffing of de vermindering van de opgelegde dwangsom te vorderen.

Voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering acht de Raad van State het noodzakelijk in te gaan op de voormelde vraag van de verzoeker en de gesuggereerde prejudiciële vraag te formuleren zoals in het dispositief van het onderhavige arrest vermeld.

BESLISSING

1. De debatten worden heropend.

2. Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schendt artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie dat het aan de verzoekende partij op wier vordering reeds een dwangsom werd opgelegd, niet de mogelijkheid biedt om het opleggen van een bijkomende dwangsom of het verhogen van de reeds opgelegde dwangsom te vorderen in het geval de overheid in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest, terwijl het aan de overheid die een dwangsom opgelegd kreeg, de mogelijkheid biedt om de opheffing van deze dwangsom of de opschorting van de looptijd of de vermindering ervan te vorderen in geval van blijvende of tijdelijke of gedeeltelijke onmogelijkheid voor deze overheid om aan de hoofdveroordeling te voldoen?”

3. Het door de auditeur-generaal aangeduide lid van het Auditoraat wordt belast met het verdere onderzoek van de zaak, na de ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 januari 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche